

ABONAMENT:

Pe an 6 cor.; pe 1/2 an 3 cor.

Pentru România pe an 15 lei.

Manuscripte nu se redau.

LIBERTATEA

INSERȚIUNI:

se socotesc după tarifă, cu
prețuri foarte moderate

Abonamente și inserțiuni se plătesc înainte!

Apare în fiecare Sâmbătă.

Servească-ne
drept model!

În Bucovina României se desbinaseră înainte cu vre-o doi ani, în două partide: una veche, a naționaliştilor populari, și alta a celor »conservatori«, cari cercau o apropiere de guvernul țării, doar' îl pot îndupleca prin asta a fi mai îngăduitor față de Români. Naționalişții populari au certat rău pe cei cu apropierea, ziși »pactiști«, și părea că o ruptură pentru totdeauna s'a făcut între ei.

Zilele acestea însă ne-au adus o veste, care arată și pe unii și pe alții din conducătorii celor două partide, de bărbați cu judecată mai înaltă, decât ca să nu se știe pune peste micile supărări, supărări pentru cari se nu mai meargă nici când unii cu alții. Văzând anume, că situația politică le cere cu tărie strângerea rândurilor, ca să se ducă toți ca un zid în fața asupritorilor, — certății de ieri s'au apropiat de olaltă, au stabilit o învoială privitor la ducerea luptei împreună, și azi deja ei pășesc alături într'apărarea drepturilor poporului și întru spriginirea cererilor lui, — deși încolo, și cei dintr'un partid și dintr'altul, rămân cu convigerile lor și cu coloritul lor de partid. Când e vorba însă de interesele mari ale neamului, acolo vor fi toți alături!

Iată, într'adevăr ce comunicat dă »Deșteptarea«, organul partidului popular, în fruntea numărului său dela 22 Iunie:

»In 20 a. c. delegații exmiși de partidul conservator român și de partidul popular național, au stipulat un compromis relativ la cooperarea politică a ambelor partide române, cu reserva expresă, a individualitatea politică a respectivelor partide, rămâne neatinsă. În compromis se prevede ca organ comun o dirigență, compusă din membrii delegați din ambele partide. Decisiunile dirigenței vor fi obligatoarele pentru fiecare membru al ambelor partide. Deputații ambelor partide, din camera imperială și din dieta țării, vor forma câte un club parlamentar comun. Prin adoptarea definitivă a compromisului din ambele părți, politica Românilor va deveni în afară unitară și solidară, va avea și efecte bune privitoare la disciplina internă.«

În fața acestui frumos comunicat, inima noastră, ca Români din Ardeal și Ungaria, privind la stările dela noi, ni-se strânge de durere, și un puternic sentiment de rușine ne isbește obrazul! Căci în fața bărbătescului paș al fraților bucovineni, ne vedem pe noi cu mult mai mici și mai înguști la suflete, de cum sunt aceia!

La noi nici măcar până la ruperea în două partide politice nu

s'a ajuns, ci, înainte cu șase ani, oameni marcanți din același partid, s'au certat nițel între sine, și totuși de atunci încoace ferit'a D-zeu se-i mai putem vedea adunându-se și stând la sfat împreună. Aș! Cum se mai stee de vorbă pasivității cu activității, vechii antimemorandiști, cu memorandiștii, moderații cu vechii tribuniști ori cu »noul curent«... Asta nu se poate!... Dar' încă dacă s'ar forma de fapt două partide, cum vedem că se fac până și între o mână de oameni numai, cum sunt frații bucovineni, apoi cine se mai nădăduiască în mergerea acestor două partide române alături vre-odată, după cele le vedem azi, când mici nuanțe, spălăcite deja, ne țin așa de îndârjiți departe unii de alții, și nu doi ani ca pe bucovineni, ci șase, ba poate și zece!...

Bărbaților români politici dela noi! E aci ciasul al 11-lea (ba a și trecut!), ca să vă puneți pe puncte de vedere mai înalte, și unindu-vă să reinălțați partidul național român, trecând peste micile supărări, urmând pilda frumoasă de călcare pe inimă, pe care ni-o dau chiar acum frații bucovineni!

Dacă nu, sunt datori cei cu dor de acțiuni energice naționale, a porni ei, fie o grupă cât de mică, și a lucra așa cum inima lor curată românească le va dicta!

„CETIȚI, SCRIEȚI!..“

La numărul de față alăturăm întâia broșură din

„Biblioteca literară a ziarului

„Libertatea“,

pe care am început a o eda, nu cu scop de a o vinde și de a face din ea venit editurii foii, ci numai pentru a o da ca

premiă abonaților „Libertății“.

Nrul 1 îl dăm acum, și până la sfârșitul anului vom da încă 2 numeri, ca acesta și mai mari ca acesta, cuprinzând poezii, nuvele, schițe și glume, — așa că

în fiecare an,

la încheiere, fiecărui abonent al foii „Libertatea“ se-i rămân pe masă, pe lângă foaie, și câte

trei cărțițele literare

în care se aște ori-când frumoase lucruri de cetit, și se le poată păstra, ca început de bibliotecă, sau mărire a celei ce o are, mai ușor decum poate păstra foaia însăși.

Cetitorii noștri frunțași de prin sate, preoți, învățători, etc., pot folosi de minune aceste cărțițele pentru cultivarea gustului de cetit la popor!

„În dar ați luat, în dar se dați!“ De cinste vă dăm aceste cărțițele, de cinste se le dați și dvoastră spre cetire la fiecare flăcău din sat, la fiecare fată care știe ceti, ca prin cetitul lor să capete poftă a ceti și altele și a umbra să le aibă!

Azi când dușmanii înălțării noastre cearcă se ne facă acuși a uita chiar și cetitul și scrisul în limba mamei noastre, mai mult ca ori-când datori suntem cu toții a desvolta din toate puterile în popor cetitul în românește, ca apoi prin foi și cărți alese, se putem îngriji de sufletul poporului nostru, ferindu-l de-a cădea în ispita ce-i stă înainte deja acum și mai ales în vremile viitoare! Vorba lui Sion

„Cetiți, scrieți românește!..“

n'a încetat a fi un strigăt actual pentru noi, ba parcă tot mai mult tinde a deveni strigăt actual la noi Români din țerile coroanei ungare! Această idee voim să o servim și noi prin premiile ce le dăm abonaților »Libertății«, și întru întruparea ei rugăm să fim spriginți de toți binevoitorii culturii poporului român.

Cu o cale rugăm pe domni cari n'au trimis încă plata pentru foaie, cum și pe cei cari au plătit numai până la jumătatea anului, să binevoiască a trimite prețul mai departe, cum și restanțele, ca să putem întimpina cheltuelile însemnate ce avem cu scoaterea foii.

Prețul: Pe jum. de an 3 cor.
Pentru țărani 2 cor.

„CURENTUL NOU“

V.

CHESTIA „PROGRAMULUI“

Deosebiri de caracter, diferite interese de clase și alte motive, au adus cu sine, că aproape toate popoarele cari luptă pentru independență națională și drepturi naționale, așa Cehii, Polonii, Slovaci, Croații din Austria, ba și Români din Bucovina încă sunt divisați politicește. Această împrejurare însă nu a împedecat și nu împedecă amintitele popoare de a combate, fără deosebire de partid, pe dușmanul naționalității lor. De aceea nu trebuie să ne spăriam așa tare de o eventuală divizare politică și la noi, divizare pe care se înțelege o considerăm de un malum necesarium, și la care numai atunci se va recurge, când interese înalte naționale o vor pretinde.

Ținând cont de ținuta exclusivă a bărbaților de stat maghiari și a societății maghiare, modificarea programului nostru național actual ar părea cu totul nemotivată, pentru-că până când politica oficioasă și neoficioasă purcede din premisa, că »Ungaria trebuie să devie stat național maghiar sau altfel va peri«, până atunci fie programul nostru cât de moderat, stând el pe basă națională și pretinzând garantarea condițiilor de existență pe sama naționalității noastre, partidul nostru și aspirațiunile noastre vor fi totdeauna timbrate de »contrare statului«.

Insă alte motive, foarte ponderoase, pretind, după a mea părere, cu toate acestea, modificarea punctului prim din programul național în sensul indicat în epistola dlui Dr. Mihui.

Presupunând că diferențele naționale vor afla o aplanare pacinică, modificarea programului numai urmări bune poate avea, dar' abstrăgând dela această eventualitate problematică, modificarea ne zace în interes și pentru alte cuvinte: Astăzi tot mai sunt unii cari cred în posibilitatea unui compromis, și cari țin, că numai politica noastră »intransigentă« au împedecat aceasta. Dacă însă nici pretensiunile noastre minimale, cuprinse în celelalte puncte ale programului, nu vor fi luate în considerație și contrarii noștri vor persista în a ne nimici, atunci și aceste elemente trebuie să se alieze la lupta pentru existență, ce inevitabil are să urmeze!

Dar' decât toate acestea, mai ponderoasă e considerația la străinitate: Presupunând, ceea ce altfel nu depinde dela noi și de ceea-ce se ne ferească Dzeu, că vom fi constrinși a recurge la ultima ratio, pășirea noastră va fi și înaintea străinilor perfect justificată, dat fiind, că în acel cas însăși existența ne este amenințată și arătându-i cu programul în mână, că nu dorim nimic »iredentist«, dismembrant, ci numai strictul necesar pentru existența națională!

Susținerea intactă a programului ne mai aduce și inconvenientul, că împedecă pe mulți să facă cauză comună cu noi și să ne spriginească pe față partidul, tocmai pentru acel punct. Sau putem noi pretinde d. e. ca Arhieriei noastre să se identifice întru toate cu programul nostru și să se întrepună pentru el în cercurile cele mai înalte, unde pot ajunge? Greu de tot!

Nu pentru a ne »acomoda«, nu pentru a căuta »cu ori-ce preț«, un »compromis« cu guvernul, la ceea-ce astăzi nici cugeta nu ne putem, — ci fiind-că ori se va aplană chestia națională pe cale pacinică, ori ba, modificarea programului numai folos ne poate aduce, — iată pentru-ce ne-am permis a pune acest lucru marcar în — discuție.

Unele-altele.

Alegerea dela Deva.

Groful Toroczky a reușit la Deva ca deputat cu ajutorul brutal al administrației, — dar' aflăm că alegerea lui a fost atacată la Curie cu protest, a cărui urmare nici dl Réthy nu nădăduiește să fie nimicirea mandatului, căci cei-ce de sus s'au știut întrepune așa de îndrăzneț pentru el aici, se vor întrepune și acolo să-l scoată cum-va alb și

arap... Doar' trăim în era... »dreptului« și a »dreptății«.

Proces frumos!

Un proces politic frumos, cum numai rar de frumos, promite a fi procesul »Cărții de aur«. Dl T. V. Păcățian, zelosul autor al cărții, va fi apărat de dl Coriolan Bredicean, înflăcăratul naționalist din Lugoj! Cei-ce cunosc pe dl Bredicean, și cine nu-l cunoaște macar după renumele înaltului seu naționalism?, — o știu din înainte, că acest proces va fi unul din cele mai înălțătoare de inimi pentru noi și sdrobotoare pentru turbarea șovinismului ce se manifestă și prin pornirea acestui proces. Vom merge, cu sutele vom merge, pe atunci la pertractare, manifestându-ne simpatia pentru cauza pe care o apăară, cum și pentru apărat și autor!

Învățați români pe la noi.

Atât foaia »H. V.« din Deva cât și alte foi ungurești, ne dau ca sigură știri, că la începutul lunii acesteia, Iulie, mai mulți profesori dela București, chiar membri ai Academiei române, vin în părțile noastre, cu scop de studiu. Comitatul Hunedoarei, cu istoricele lui locuri, le-ar fi ținuta de frunte a călătoriei. Vor să cerceteze muzee și localități. Ungurii dela Societatea ungurească arheologică din Deva vor să-i primească cât se poate de bine, ca să le arate că ei știu »prețul pe Români«, și sunt numai povești umflate vorbele noastre despre nedreptățirea neamului românesc în aceste părți.

După-ce dnii excursioniști vor pleca dintre noi, ne vom spune cuvântul asupra întregii lor plimbări printre noi. Dinainte nu le putem promite nici macar un salut frățesc pe care așa de bucurios li-l'am aduce, căci, precum vedem lucrul așa e arangeat, că dâșii vor fi cu totul încungiuirați de străini, de ungurii din Deva dela societatea arheologică, apoi de câțiva profesori din B. Pesta și de tot felul de oameni oficioși, cari vor ști avea grije de dâșii, ca să nu prea simtă că-s pe un pământ românesc clasic, ci-s în Țara-Ungurească... E drept că nici excursioniștii nu se pare a fi dorit primire și multă atingere cu societatea română, căci nu am aflat să se fi adresat deloc unor cercuri române din locurile prin cari vor trece.

Și ce încă?

După-ce confisăcar »Cartea de aur« a dlui T. V. Păcățianu, procuratura s'a pus să confişte și o broșură pe care »Foaia Poporului« o dase ca dar de Paști abonaților sei. Cum această foaie e lătită prin sute de sate în toate părțile, o să aibă ce umbra juzii cu hinteale prin sate ca să găsească câte-o broșurică, ear' cum țărani nu pun samă pe cărți, ci dela Paști pânăcum mai toate sunt deja pierdute ori stricate de copii, au ce umbra judecătorii să nimicească. Chiar și numai la lucrul acesta când te gândești, vezi ce ne-donie mare e, să pornești după confiscarea unei atari cărțițele.

În merit, lucrul e cu mult mai netrebnic decât s'ar părea la întâia vedere: E însemn că bălaurul șovinismului maghiar cere hrană nouă, jertfe nouă, și cei cari dau poruncă să învățăm în școale cât mai puțin românește și cât mai mult ungurește, pornesc acum goană

FOILETON

RODERICH

De M. Kossak.

(Urmare și fine).

Luisa se simți de-odată, fără să știe cum și de ce, ca înădușită. Fără să poată pronunța o singură vorbă, ea clătina din cap că nu.

»Să spun dară eu, ce-mi doresc. O ființă, care se împărtașească viața mea, interesele mele, care se fie pururea cu mine, — o frumuseală și dragălașe nevăstuță! În lava n'am avut privilegiu să-mi află așa-ceva. Atunci un vechiu pretin al meu îmi scrise de repețite-ori de o soră a sa, pe care o cunoșteam de pe când eram la școală. Mica Kätchen mi-a plăcut totdeauna, era o dragălașe păpușică blondă, o fată ce se interesa în pace de familie, ceva cam plictisitoare, nu-i vorbă, mai ales dincolo la noi, unde am fi fost avisați numai unul la altul să ne facem societate. De văzut, o poți vedea, îmi cugetai, și am venit. Pretinul meu mă aștepta în ziua când am venit la Ninfenheim. El se întrerupse și privi pe Lisa.

»Și pentru-ce nu te-ai dus?« întrebă ea.

»Pentru-ce? Pentru-că am auzit vorbirea, ce ai avut-o cu pretina dtale în odaia dela hotel, și fiind-că pofta de a mai juca o festă ca în tinerețele mele, nu-mi da pace, m'am hotărât a face această prostie. Sau, pentru-ca să fiu de tot drept, nu era tocmai așa. Când te-am auzit povestind acea istorioară, mi-am cugetat: coconița aceasta trebuie că e un mic demon; știu că cu ea nu s'ar plictisi un bărbat; asta ar fi bună și pentru copilul tată-meu!... M'am hotărât dar, ca cu ori-ce preț să-ți fac cunoștința. Ei, și mai departe știi, ce s'a mai întemplat — nu-i așa?«

Și încă odată o privi în față, dar' acum mai întrebător, ca înainte.

Lisa nu știa încă să-și îndrepte privirile, pentru-ca să scape de acești ochi,

cari îi căutau pe ai ei cu atâta stăruință și așa de întrebători. Ea voia să-i răspundă ceva, cu ce să pedepsească libertatea și obrăsnicia lui, dar' nu-i putu zice decât: »A fost nedrept din partea dtale să-ți faci un astfel de joc cu mine!«

»Dar' în privința asta ne-am împăcat de mult«, o întrerupse el vesel. »Și de ce să ne mai ocupăm cu lucruri deja trecute? În cele din urmă pare-mi-se dta nu știi, ce s'a întemplat încă. Eu m'am amoresat de dta; da, da m'am amoresat« repetă el, deoare-ce ea făcu o mișcare de surprindere, »este foarte adevărat, parole d'honneur! Mi-am zis încă de-atunci din hotel, că dacă micul demon e dragălaș, voiu pleca îndată după el. Ei și, asupra celor-ce am găsit în această privință, nu voesc să mai întind vorba. De sigur, că veți fi având și oglinzi în vilă! Dar' eu am mai aflat în acest mic drăcșor cu fața albă și frumoasă și cu doi ochi negrii ca mura, și un înger, care trăia în bună pretinie cu veselul drăcșor, ear' după-ce acesta se astimpăra, era atât de nevinovat și plăcut, atât de înțelegător! Asta era adevărata creatură, care întrunea în sine totul, atât contra plictiselei, cât și pentru iubire. Ce zici dta dșoară Lisa, dacă a-și lua cu mine acest înger și drăcșor?«

»Dar' dta însuși nu știi, dacă îți stă în drept aceasta?« zise Lisa, care cu toată perplexitatea ei, începuse să ridă.

»Nu, asta într'adevăr nu o știu«, zise el de-odată foarte serios, »dar' o pot ști, și pentru asta —« el întrerupse vorbirea și se opri pe loc.

Lisa încă își domoli pașii. Ea era așa de încurcată și așa de neliniștită, ca nici odată în viața ei. Simția că întrebarea hotărâtoare se apropie tot mai mult, dar' tonul ușor cu care a vorbit el, i-a ajutat foarte mult în această serioasă situațiune. Acum, când el aștepta răspunsul ei, inima îi bătea cu putere. Să meargă de aici peste mări și țări necunoscute cu un om, pe care abia de două zile l'a văzut, nu era oare ceva

riscat, de care trebuia să se îngrozească? Dar' ce părăsie ea aici? E fetiță sêracă, care mănăcă pâinea de toate zilele în casa unei rudeni! De câte-ori nu și-a blăstămat ea soarta! Și acolo departe ea nu numai că ar fi suferită, dar' ar fi stăpână, ar fi stimată și mai pe sus de toate ar fi iubită. Iubită! Ah, și ea dorea așa de mult să fie iubită! Dar' dacă ea n'ar putea arăta sêrmanului om același sentiment, pe care el îl așteaptă dela ea, atunci ar fi ceva grozav, ar fi un chin să trăiască cu el în țeri necunoscute! O umbră de groază trecu peste fața ei la această gândire, și ea tresări...

El sta liniștit și o privea. Acum, când a văzut-o tresărind, dădu cu piciorul în pământ. Această tresărire cu groază era așa-dar' răspunsul ei, acesta. Și el — o, nebunul! Nici rușinea ce ar fi simțit-o fiind ciomăgit în fața ei, n'ar fi fost mai amară, ca această desamăgire. Dar' învățat din pustiția vieții sale să închidă totul în fundul inimei, nu spuse nimic de ceea-ce îl mătnea.

»Foarte bine«, zise el scurt, »nici un cuvânt mai mult! Voiu pleca în sara asta! Dta vei binevoi a uita aceste trei zile, în cari am pătruns în viața dtale.«

»Aceste zile au fost cele mai prețioase din viața mea...«, zise fata încet, fără să știe cum i-au venit în gură aceste vorbe.

În momentul când le pronunță să convinse și ea, că erau adevărate și că ea a știut-o totdeauna, și din ceasul în care l'a văzut, n'a cugetat la alt-ceva, decât că soarele ei va apune în ziua, când el o va părăsi. Nu putea înțelege cum a uitat acest lucru pentru o clipită. Și acum ea îi întinse repede amândouă mâinile.

»Dacă voești să mă ai pe mine —«, zise ea, »eu —«.

Mai departe nu putu zice nimic, căci el o cuprinsese în brațe.

»Și nu-ți va fi dor de patrie?« o întrebă el sărutându-o.

»Patria mea e dincolo!« îi răspunse ea și îl sărută.

În sara acestei zile doamna directoară se miră foarte mult de schimbarea tinerilor. La început era cam îngrijată văzându-i așa de retrași, și când li-se da privilegiu, acum nu-i vedea sărutându-se, cum e obiceiul între logodiți.

»Până-ce s'a mai deda unul cu altul«, se exprimă ea către Mili. »Să vede că o asemenea despărțire între miri, răcește chiar și cele mai intime legături. Ași dori foarte mult ca acum să facă cât mai curând nunta, ca să nu mai întrevie astfel de înstrăinări.«

Această dorință i-să și împlini, căci dl Kosel îi făcu cunoscut încă în sara aceea, că ar voi să se cunune cu nepoata ei așa de curând, după cât îngăduie legile, și apoi o va lua cu el la lava.

»Nu voesc să ne mai despărțim încă odată« aduăgă el privindu-și mireasa! »Nu-i așa Liso?«

»Dacă Erich nu poate să o ducă mai mult fără mine, trebuie să mă supun voinței lui«, răspunse ea.

»Dar', dragă copilă«, strigă doamna directoară rîzînd, »de ce numești tu pe logodnicul tîu acum Erich? Am observat astă-seară de câte-va ori acest lucru. Să numește doară Roderich!«

»Da, dar' ca să facă voia unchiului-seu, și-a schimbat și... numele de botez«, răspunse fata reculegîndu-se repede.

Bêtrâna doamnă dădu mirată din cap. »Curios!« murmură ea. »Foarte curios!« Și pentru a găsi afirmare la părerea sa, căuta privirea Miliceii, dar' aceasta era tare aprofundată în conversațiune cu asesorul seu Müttrich.

»Da iubirea, iubirea!« zise doamna directoară; dar' nu se putea înțelege, ce voia să zică cu vorbele acestea, căci asupra faptului, că fostul Roderich se chema acum Erich, nu se puteau referi. »Iubirea, iubirea!« repetă ea, și privirea ei se rădăcea dela părechea logodită la ceialți doi.

(Brașov)

Trad. de Romulus.

Redactor resp.: IOAN MOȚA

„ARDELEANA“

Institut de credit și de economii societate pe acții.

Sediul: Orăștie, în casele proprii.

Fondată la anul 1885.

Capital social: 500.000 cor. Fonduri: 350.000 coroane.

Starea Depunerilor: peste 2.000.000 cor.

Se primesc: Depuneri spre fructificare, dela particulari cu 5% fără anunț, cu 5½% cu anunț; ear' dela corporațiuni culturale cu 6% interese.

Darea de venit după interese o solvește institutul separat.

Depuneri și ridicări făcute prin postă se efectuesc cu reîntoarcerea postei.

12— (59)

Direcțiunea.

Sz. 284/1902. végrh. (103) 1—1

Arverési hirdetmény.

Alólirott kir. bírósági végrehajtó, az 1881. évi LX. t.-cz. 102. és 120. §§-ai értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a szászvárosi kir. járásbírósnak 1901. évi Sp. 217/3 számú végzése folytán, Dr. Vlad Aurel ügyvéd által képviselt »Ardeleana« javára Csücsan Petru lui Gligor és társa ellen 94 korona s jár. erejéig 1902. évi május

hó 2-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 620 koronára becsült következő ingóságok u. m.: szarvasmarhák, ló, sertések és gazdasági épületek nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek az Algyógyi kir. járásbírósnak 1901. évi V. 399 számú végzése folytán 94 kor. tökéketelés, ennek 1896. évi december 13. napjától járó 8% kamatai, 1/3% váltódi és eddig összesen, 41 kor. 58 fill.

biróilag már megállapított költségek erejéig Pojana községében végrehajtást szenvedők lakásán leendő eszközésére 1902. évi július hó 21. napjának d. u. 2 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is elfognak adadni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, jelen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Algyógyon, 1902. évi június hó 23. napján.

Ruszuly Imre,
kir. bir. végrehajtó.

Sz. 2134/1902. közgy. (102) 1—2

Árlejtési hirdetmény.

Hunyadvámegye törvényhatósági bizottságának 9806/902. alisp. (89/902. közgy.) sz. építkezési engedélye alapján a »Porond«-on építendő közbiztonsági elkészítésére a következő feltételek mellett nyilvános pályázat, illetőleg árlejtés hirdettetik:

1. Az építkezések keresztül vi-

tele csak az ipartörvény rendelkezései szerint képesített építőmestereknek engedtetik meg.

2. Ajánlat csak az összes munkákra együt tehető.

3. A versenytárgyalás szóbeli, és írásbeli, s ennek határnapjával f. évi július hó 15-ének d. e. 9 órája állapittatik meg.

4. A munkákra vonatkozó általános és különleges vállalati feltételek, valamint a jóváhagyott kiviteli-tervezetek és költségtetés naponként a hivatalos órák alatt a városi iktató és kiadó hivatalban megtekinthetők.

5. Az összesen 40.521 kor. 90 fillér előirányzott munkák oly erővel folytatandók, hogy az épületek f. évi novemb. 1-ig fedél alá hozva, 1903. július 1-én teljesen készen használatnak átadhatók legyenek.

A városi tanácstól.

Kelt Szászvároson, 1902. évi június hó 25-én.

Acker Frigyes,
polgármester.

Sz. 289/1902. végr. (104) 1—1

Arverési hirdetmény.

Alólirott kir. bírósági végrehajtó, az 1881. évi LX. t.-cz. 102. és 120. §§-ai értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a dévai kir. járásbírósnak 1902. évi 251

számu végzése folytán Dr. Vlad Aurel ügyvéd által képviselt »Ardeleana« javára Zsude Petru és társai ellen 64 kor. s jár. erejéig 1902. évi május hó 2-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 885 koronára becsült következő ingóságok u. m.: szarvasmarhák, ló és faépületek nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek az algyógyi kir. járásbírósnak 1902-ik évi V. 27 számú végzése folytán 64 kor. tökéketelés ennek 1900. évi november hó 21. napjától járó 6% kamatai, 1/3% váltódi és eddig összesen 37 kor. 10 fillérben biróilag már megállapított költségek erejéig Voja községében végrehajtást szenvedők lakásán leendő eszközésére 1902. évi július hó 28. napjának d. u. 2 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adadni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták, és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Algyógyon, 1902. évi június hó 25. napján.

Ruszuly Imre,
kir. bir. végrehajtó.